

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-595/20 – 1

Asia C-595/20

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

13.11.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Oberster Gerichtshof (ylin tuomioistuin, Itävalta)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

28.9.2020

Kantaja ja valittaja:

UE

Vastaja ja vastapuolet:

ShareWood Switzerland AG

VF

ITÄVALLAN TASAVALTA

[– –]

OBERSTER GERICHTSHOF (ylin tuomioistuin, Itävalta)

Oberster Gerichtshof on tehnyt työ- ja sosiaalioikeutta koskevia asioita [– –] käsittelevänä Revision-tuomioistuimena asiassa, jossa valittajana on UE [– –], [– –] ja ensimmäisenä vastapuolena ShareWood Switzerland AG, [– –] Zürich, [– –] ja toisena vastapuolena VF, [– –], [– –] ja joka koskee 202 045,38 euron summaa korkoineen ja kuluineen, valittajan Oberlandesgericht Wienin (osavaltion ylioikeus, Wien) toisen asteen tuomioistuimena 25.2.2020 [– –] antamasta tuomiosta, jolla pysytettiin voimassa Handelsgericht Wienin (Wienin kauppatuomioistuin) 9.9.2019 [– –] antama tuomio, tekemän Revision-valituksen johdosta [– –] seuraavan

välipäätöksen:

I Unionin tuomioistuimelle esitetään SEUT 267 artiklan perusteella seuraava ennakkoratkaisukysymys: **[alkup. s. 2]**

Onko sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008 6 artiklan 4 kohdan c alakohtaa tulkittava siten, että yrityksen ja kuluttajan välisiä tiikki- ja balsapuita koskevia kauppasopimuksia, joilla puihin annetaan omistusoikeus, jotta puiden hoidon jälkeen puut voidaan korjata ja myydä kannattavasti, ja joihin sisältyy tätä tarkoitusta varten maanvuokrasopimus ja palvelusopimus, on pidettävä mainitussa asetuksessa tarkoitettuina ”sopimuksina, joiden kohteena on oikeus kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokraaminen”?

II [– –].

Perustelut:

I Tosiseikat:

Ensimmäinen vastapuoli on Sveitsin oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö. Toinen vastapuoli on sen hallituksen jäsen ja toimitusjohtaja. Ensimmäinen vastapuoli tarjoaa eteläamerikkalaisiin kova- ja jalopuuviljelmiin tehtäviä investointeja.

Tammikuun 2012 ja kesäkuun 2014 välisenä aikana valittajana oleva kuluttaja, jonka kotipaikka on Wien, teki ensimmäisen vastapuolen kanssa puitesopimuksen ja yhteensä neljä kauppasopimusta, jotka koskivat tiikki- ja balsapuiden ostamista Brasiliasta. Neljän kauppasopimuksen kohteena olivat 705 tiikkipuuta arvoltaan 67 328,85 euroa (275551-V1), 2 690 tiikkipuuta arvoltaan 101 716,53 euroa (275551-V2), 2 600 tiikkipuuta arvoltaan 111 583,34 euroa (275551-V3) ja 1 860 balsapuita arvoltaan 32 340 euroa (275551-V4). Puitesopimukseen sisältyi myös maanvuokrasopimus ja palvelusopimus. Maanvuokrasopimus antoi oikeuden kasvattaa puita, ja vuokra sisältyi kauppahintaan. Palvelusopimuksella valittaja antoi ensimmäiselle vastapuolelle tehtäväksi puiden hoidon, hallinnoinnin, korjuun ja myynnin sekä puista saatujen nettotuottojen siirtämisen hänelle. Bruttotuottoihin laskettiin lisäksi ensimmäisen vastapuolen suorittamista palveluista maksettu korvaus, joka määriteltiin prosenttiosuutena tuotosta.

Ensimmäinen vastapuoli mainosti sijoitusta varmoilla puuntuotoksilla ja puiden omistuksella, kolminkertaisella tuotolla kauppahintaan nähden ja jopa 12 prosentin vuosituotolla sekä suhteellisen pienillä riskeillä.

Ensimmäisen vastapuolen ja valittajan vuonna 2012 allekirjoittama puitesopimus sisälsi muun muassa seuraavat määräykset [– –]:

”3.1. SWS [ensimmäinen vastapuoli] myy omista nimissään ja omaan lukuunsa SWS:n ja SWB:n viljelmillä olevat puut OSTAJALLE. Kauppahinnan maksamisen jälkeen SWS sitoutuu siirtämään puut OSTAJAN omistukseen.

3.2. OSTAJA ostaa puut, jotka on jo istutettu ja yksilöity. Yksilöinti tapahtuu puun korjuuseen ja myyntiin asti puiden inventoinnin avulla, jossa käytetään puiden numeroa, kuvionumeroa, palstanumeroa ja viljelmän numeroa.

[--]

4.2. Vahvistuksena kaupan onnistumisesta OSTAJALLE toimitetaan maksun vastaanottamisen jälkeen puusertifikaatti [alkup. s. 4], jossa esitetään ostettujen puiden yksilöimiseksi käytettävät seikat.

[--]

7. Maanvuokraus

7.1. Ostaessaan puut OSTAJA samanaikaisesti ottaa vuokralle kyseisen maa-alueen (ks. yksittäinen sopimus) niin kauan kuin ostetut puut kasvavat kyseisellä maa-alueella, enintään kuitenkin yksittäisessä sopimuksessa määritellyksi ajaksi. Vuokrasopimukseen sisältyy ainoastaan oikeus antaa puiden kasvaa.

7.2. Vuokra sisältyy kauppahintaan.

[--]

7.3. Vuokrasopimus voidaan siirtää ainoastaan puiden jälleenmyynnin yhteydessä. Alivuokrausta ei sallita.

8. OSTAJAN harjoittama puiden jälleenmyynti

8.1. OSTAJA voi milloin tahansa myydä puunsa kolmannelle osapuolelle joko palvelusopimuksineen tai ilman sitä ja siirtää omistajuuden tälle kolmannelle osapuolelle. OSTAJA sitoutuu siirtämään kyseisen maa-alueen vuokrasopimuksen ja tähän liittyvän velvoitteen kolmannelle osapuolelle.

[--]

9. Ostettujen puiden arvon säilyttäminen

9.1. SWS suosittelee, että puita hoidetaan säännöllisesti, jotta niiden arvo kehittyy ja säilyy. SWS tarjoaa tällaisen palvelun palvelusopimuksen perusteella.

[--]

11. Palvelusopimus

11.1. *Tekemällä palvelusopimuksen SWS:n kanssa OSTAJA antaa SWS:lle tehtäväksi hoitaa, hallinnoida, korjata ja myydä ostetut puut viljelmää koskevan taloussuunnitelman mukaisesti ja ottaen huomioon kestävästä viljelmätaloudesta koskevat kansainväliset standardit sekä maksaa puun myynnistä saatavan nettotuoton OSTAJALLE tämän ilmoittamalle tilille. SWS ottaa vastuulleen myös kaikki maanvuokrauksesta johtuvat velvoitteet.*

[–]

11.9. *SWS päättää OSTAJAN toimeksiannosta, mitä puita korjataan kunakin vuonna, ottaen huomioon viljelmää koskevan taloussuunnitelman. Ennen puunkorjuuta SWS ilmoittaa asiasta OSTAJALLE. Ehdotettu metsitys katsotaan hyväksytyksi, jos OSTAJA ei hylkää ehdotettua metsitystä 10 päivän kuluessa siitä, kun hän on vastaanottanut tiedot postitse tai sähköpostitse.*

[–]

15.1. *Istuttamista seuraavina neljänä ensimmäisenä vuotena SWS vakuuttaa OSTAJAN ja itsensä nimissä maa-alueen ja tiikkipuut (ei kuitenkaan muita puita) tulipalojen, salamaniskujen, voimakkaiden tuulten ja sateiden sekä hallan aiheuttamien vahinkojen varalta. OSTAJA on tietoinen siitä, että vakuutus ei kata tiikkipuiden alle 10 prosentin menetystä.*

[–]

24.1. *Puitesopimukseen ja jokaiseen yksittäiseen sopimukseen sovelletaan Sveitsin aineellista oikeutta, lukuun ottamatta i) kansainvälisiä yleissopimuksia, 11.4.1980 tehty Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimus tavaroiden kansainvälistä kauppaa koskevista sopimuksista (CISC) mukaan luettuna, ja ii) lainvalintasäännöksiä. [–]*

Valittaja ja ensimmäinen vastapuoli purkivat yhteisesti sopimuksen V3.

II Asianosaisten vaatimukset ja lausumat: [alkup. s. 6]

Valittaja vaatii vastapuolia maksamaan yhteisvastuullisesti (viimeksi) 201 385,38 euroa korkoineen ja kuluineen samanaikaisesti kaikkien puusertifikaattien esittämistä ja kaikkien niistä johtuvien oikeuksien ja velvollisuuksien mahdollista siirtoa vastaan. Valittajan mukaan hänellä on Itävallan oikeuden säännösten, kuten kuluttajansuojalain (Konsumentenschutzgesetz, jäljempänä KSchG), sellaisena kuin se oli ennen kuluttajanoikeusdirektiivin täytäntöönpanolakia, BGBl I 2014/33, 3 §:n nojalla oikeus purkaa (myös) sopimukset VI, V2 ja V4 sekä oikeus vahingonkorvaukseen. Valittaja väittää, että ensimmäinen vastapuoli ei ole noudattanut kauppasopimuksen mukaista velvoitettaan hankkia puut valittajan omistukseen.

Vastapuolet kiistivät kanteen ja vaativat sen hylkäämistä.

III Menettelyn tähänastiset vaiheet:

Ensimmäisen asteen tuomioistuin hylkäsi kannevaatimuksen. Se katsoi, että sopimukset oli luokiteltava Rooma I -asetuksen 6 artiklassa tarkoitetuiksi kuluttajasopimuksiksi. Rooma I -asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan lakiviittaus sallitaan, mutta tällöin ei voida poiketa sellaisen sovellettavan oikeuden (tässä Itävallan oikeus) pakottavista säännöksistä, jota sovellettaisiin tällaisen lain valinnan puuttuessa ja jonka tarkoituksena on suojella kuluttajaa. Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan mukaan 2 kohtaa ei kuitenkaan sovelleta sopimukseen, joiden kohteena on oikeus kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokraaminen. Kiinteän omaisuuden käsitettä on tulkittava unionin oikeuden mukaisesti. Siltä osin kuin nähtävissä, unionin tuomioistuin ei ole antanut esillä olevaa tilannetta koskevaa oikeuskäytäntöä. Vuonna 2017 voimaan tulleiden [alkup. s. 7] kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen suorituspaikkaa koskevien EU:n arvonlisäverosäännösten selittävien huomautusten 45 kohdan mukaan hyödykkeet, jotka eivät liiku tai joita ei voida siirtää helposti, ovat kiinteitä hyödykkeitä. Koska nyt tarkasteltavassa asiassa kyse ei ole taimitarhan puista tai vastaavista, joita on säilytettävä nipuissa ja jotka on aina pidettävä kuljetusvalmiina, vaan puista, joiden on kasvettava vuosia, jotta puunkorjuusta voidaan saada voittoa, kyse on kiinteää omaisuutta koskevista kauppasopimuksista. Myös maanvuokrasopimukseen sovelletaan Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa säädettyä poikkeusta. Ensimmäisen asteen tuomioistuin totesi, että asiassa sovelletaan näin ollen Sveitsin lainsäädäntöä.

Toisen asteen tuomioistuin hylkäsi valittajan tekemän valituksen. Se vahvisti erityisesti ensimmäisen asteen tuomioistuimen näkemyksen, jonka mukaan valittajan ja ensimmäisen vastapuolen välisessä sopimussuhteessa on sovellettava tehdyn lainvalinnan vuoksi Sveitsin lakia.

Oberster Gerichtshofin on nyt ratkaistava valittajan tästä tuomiosta tekemä Revision-valitus. Myös Revision-menettelyssä valittaja vetoaa vaatimustensa tueksi Itävallan kuluttajansuojalainsäädäntöön. Jos alempien tuomioistuinten näkemys, jonka mukaan puitesopimus ja yksittäiset sopimukset kuuluvat Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan, on virheellinen, ainakin osaa esitetyistä vaatimusperusteista on tutkittava lähemmin.

IV Oikeudellinen perusta:

Asiaa koskevat unionin oikeussäännöt:

Rooma I -asetuksen asiaa koskevissa säännöksissä säädetään seuraavaa:

”3 artikla

Valinnanvapaus [alkup. s. 8]

1. Sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jonka osapuolet ovat valinneet. Valinta (lakiviittaus) on tehtävä nimenomaisesti tai sen on käytävä selvästi ilmi sopimusehdoista tai tapaukseen liittyvistä olosuhteista. Osapuolet voivat määrätä valitsemansa lain sovellettavaksi koko sopimukseen tai vain osaan siitä. – –

6 artikla

Kuluttajasopimukset

1. Sanotun rajoittamatta 5 ja 7 artiklan soveltamista, sopimukseen, jonka luonnollinen henkilö on sellaista tarkoitusta varten, jonka ei voida katsoa liittyvän hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa ("kuluttaja"), tehnyt toisen henkilön kanssa tämän harjoittaman elinkeino- tai ammattitoiminnan ("elinkeinonharjoittaja") yhteydessä, sovelletaan sen maan lakia, jossa kuluttajan asuinpaikka on, edellyttäen että elinkeinonharjoittaja

a) harjoittaa kaupallista tai ammattitoimintaansa maassa, jossa kuluttajan asuinpaikka on, tai

b) suuntaa millä tahansa tavalla tällaista toimintaa kyseiseen maahan tai useisiin maihin kyseinen maa mukaan lukien,

ja että sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, osapuolet voivat valita 1 kohdan vaatimukset täyttävään sopimukseen sovellettavan lain 3 artiklan mukaisesti. Tällainen lakiviittaus ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että kuluttaja menettää hänelle sellaisin säännöksiin annetun suojan, joista ei voida sopimuksin poiketa sen lain mukaan, [alkup. s. 9] jota lakiviittauksen puuttuessa olisi 1 kohdan nojalla sovellettu.

--

4. Edellä olevia 1 ja 2 kohtaa ei sovelleta

--

c) sopimuksiin, joiden kohteena on oikeus kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokraaminen, lukuun ottamatta direktiivissä 94/47/EY tarkoitettuja kiinteän omaisuuden osa-aikaisen käyttöoikeuden sopimuksia;

--”

V. Ennakkoratkaisukysymys

1. Valittaja riitauttaa Revision-valituksessaan alempien tuomioistuinten näkemyksen sovellettavasta laista sillä perusteella, että kyse on ”kiinteään omaisuuteen liittyvien raaka-ainestointien alalla tehdystä sekamuotoisesta

sopimuksesta”, joka ei kuulu Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan.

2.1 On kiistatonta, että valittajan ja ensimmäisen vastapuolen välinen sopimussuhde kuuluu Rooma I -asetuksen 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan. Näin ollen puitesopimukseen ja yksittäisiin sopimuksiin sovellettaisiin Itävallan aineellista oikeutta (sen valtion lakina, jossa valittajan asuinpaikka on). Asianosaiset ovat kuitenkin sopineet Sveitsin lainsäädännön soveltamisesta. Rooma I -asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan tällainen lakiviittaus ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että kuluttaja menettää hänelle sellaisin säännöksin annetun suojan, joista ei voida sopimuksin poiketa sen lain mukaan, jota lakiviittauksen puuttuessa olisi 1 kohdan nojalla sovellettu. **[alkup. s. 10]**

2.2 Säännöksiin, joista ”ei voida sopimuksin poiketa”, kuuluvat kaikki luonteeltaan sopimusoikeudelliset pakottavat säännöt, joilla joko nimenomaisesti säännellään kuluttajansuojaa tai joilla suojellaan heikompia osapuolia (esim. säännöt, jotka koskevat sopimusten hyvien kauppatapojen vastaisuutta). Tällaisia ovat valittajan tässä asiassa esittämät vaatimusperustat.

3.1. Valittaja voi kuitenkin vedota niihin vain, jos sopimusta ei suljeta lainvalintasäännösten mukaisen kuluttajansuojan ulkopuolelle Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla.

Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa (samoin kuin Rooma I -asetuksen 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 11 artiklan 5 kohdassa) viitataan ”sopimuksiin, joiden kohteena on oikeus kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokraaminen”.

Oberster Gerichtshof tiedustelee siksi, mikä merkitys on näillä – itsenäisesti tulkittavilla (ks. Brysselin yleissopimuksen 16 artiklan 1 kappaleen osalta C-115/88, EU:C:1990:3, 8 kohta) – käsitteillä.

3.2.1 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan käsitteitä on tulkittava (Rooma I -asetuksen johdanto-osan 7 perustelukappaleen perusteella) Bryssel I -asetuksen 22 artiklan 1 alakohdan ja Bryssel I a -asetuksen 24 artiklan 1 alakohdan mukaisesti. Myös Rooman yleissopimuksen 4 artiklan 3 kohtaa koskeviin lausuntoihin voidaan vedota (C-25/18, EU:C:2019:86, 34 ja 36 kohta); [– –].

Rooman yleissopimuksen 4 artiklan 3 kohdassa lähtökohdaksi on otettu – Rooma I -asetukseen nähden suppeammin muotoillusti – sopimus, jonka kohteena on **[alkup. s. 11]** ”oikeus kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden käyttöoikeus”. Sanamuodon muutos selittyy sillä, että sitä on yhdenmukaistettu Bryssel I -asetuksen 22 artiklan 1 alakohdan sanamuodon kanssa (Bryssel I a -asetuksen 24 artiklan 1 alakohta) [– –].

3.2.2 Oikeuskirjallisuudessa esitettyjen näkemysten mukaan [– –] kiinteällä omaisuudella tarkoitetaan ainoastaan kiinteää omaisuutta ja sen osia (kuten asunto-omaisuutta), ei (fyysisessä mielessä) irtainta omaisuutta, joka omaisuuden sijaintipaikan laissa rinnastetaan kiinteään omaisuuteen (kuten lentokoneet tai alukset) tai jota kohdellaan kiinteänä omaisuutena (kiinteästi kuuluvat osat, mahdollisesti myös kiinteään omaisuuteen kuuluvat varusteet).

Siksi on katsottu, että myös esineet, jotka liittyvät kiinteästi kiinteistöön, voivat olla Rooma I -asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa [6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa] tarkoitettuja irtaimia esineitä. Irtaimella esineellä tarkoitetaan ensinnäkin kaikkia aineellisia esineitä eli esineitä, jotka voidaan erottaa fyysisesti toisistaan; niihin sisältyvät myös elävät organismit, kuten kasvit [– –].

3.3.1 Nämä toteamukset viittaavat siihen, että nyt käsiteltävässä asiassa myyjä puita on pidettävä Rooma I -asetuksessa tarkoitettuna irtaimina esineinä, varsinkin koska sopimuksen pääasiallisena tarkoituksena on saada tuottoa puiden myynnistä eli puiden korjuusta.

3.3.2 Viittaus vuonna 2017 voimaantulleisiin, kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen suorituspaikkaa koskevien EU:n arvonlisäverosäännösten (täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1042/2013) selittäviin huomautuksiin ei vakuuta. [Täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1042/2013] 13 b artiklassa olevaa kiinteän omaisuuden oikeudellista määritelmää sovelletaan direktiivin 2006/112/EY yhteydessä. [Täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1042/2013] johdanto-osan 18 perustelukappaleen mukaan kyse on ainoastaan siitä, että varmistetaan kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen suorittamisen yhdenmukainen verokohtelu jäsenvaltioissa.

3.3.3 Keskeisenä perusteena sen valtion tuomioistuinten yksinomaiselle toimivallalle, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee, on se, että sijaintipaikan tuomioistuimella on läheisen sijainnin vuoksi parhaat edellytykset saada tyydyttävällä tavalla tietoonsa tosiseikat ja soveltaa sitten yleensä sijaintipaikkavaltion perusteella määräytyviä oikeussääntöjä ja käytäntöjä (C-115/88, EU:C:1990:3, 10 kohta). Oikeuskirjallisuudessa on vastaavasti perusteltu myös Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa säädettyä lainvalintasäännösten mukaista kuluttajansuojaa koskevaa poikkeusta sillä, että esineoikeutta kiinteään omaisuuteen sekä kiinteän omaisuuden vuokrausta koskevilla sopimuksilla on yleensä hyvin läheinen yhteys [omaisuuden] sijaintipaikkaan. Kuluttajansuojaa koskevia toteamuksia on pidettävä toissijaisina tältä osin [– –]. Vaikuttaa kuitenkin kyseenalaiselta, oikeuttaako nyt tarkasteltava puualan investointimalli poikkeamisen lainvalintasäännösten mukaisesta kuluttajansuojasta.

3.3.4 Lisäksi unionin tuomioistuin on jo todennut, että kanne kiinteistökaupan purkamiseksi ja tähän purkamiseen perustuvan vahingonkorvauksen saamiseksi ei kuulu yksinomaista toimivaltaa asiassa, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen, koskevan Brysselin yleissopimuksen 16 artiklan 1 kohdan

määräyksen soveltamisalaan, sillä vaikka kanteella mahdollisesti vaikutetaan kyetseisen kiinteistön omistusoikeuteen, kanne perustuu velvoiteoikeuteen (C-518/99, EU:C:2001:209, 18 kohta).

Vaikka tätä oikeuskäytäntöä sovellettaisiin soveltuvin osin, nyt tarkasteltavassa asiassa Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan soveltaminen ei tule kyseeseen.

3.4 Oberster Gerichtshofin näkemyksen mukaan Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa säädettyä toista poikkeusta koskeva edellytys ei täyty jos sen vuoksi, että sopimus ei koske ensisijaisesti kiinteän omaisuuden käyttöä (ks. 73/77, EU:C:1977:208, 16 kohta). Maanvuokrauksella ei ole itsenäistä – puiden ostosta erillistä – tarkoitusta, vaan sillä on tarkoitus pelkästään panna täytäntöön kauppaj- ja palvelusopimukset ja tukea niitä.

4. On kuitenkin otettava huomioon, että Bryssel I a -asetuksen 24 artiklan 1 alakohdassa (kuten sitä edeltäneissä säännöksissä), jossa annetaan yksinomainen toimivalta, otetaan huomioon erityiset prosessuaaliset intressit, joita ei aina voida varmistaa lainvalintasääntöjen yhteydessä [– –]. Bryssel I a -asetuksen 24 artiklan 1 alakohdasta poiketen Rooma I -asetuksen 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan tulkinnan kannalta merkitystä voisi näin ollen olla muilla seikoilla, joita ei vielä ole otettu huomioon ja joilla varmistetaan se, että – tämän kaltaisessa tilanteessa – lakiviittaus ei johda sijaintipaikan (Brasilia) lain soveltamiseen, vaikka lainvalintasäännöksiin perustuvaa kuluttajansuojaa koskevan poikkeuksen lähtökohtana on selvästi sopimuksen ja kiinteistön sijaintipaikan välinen läheinen yhteys.

IV Menettelyoikeudellisia seikkoja [alkup. s. 14]

Oberster Gerichtshofilla on ylimmän asteen tuomioistuimena velvollisuus esittää ennakkoratkaisupyyntö, kun unionin oikeuden soveltaminen ei ole sillä tavalla ilmeistä, että perustellulle epäilykselle ei jää sijaa. Tällainen epäily liittyy nyt käsiteltävään asiaan.

Valittajan valituksen käsittelyä lykätään siihen asti, kunnes unionin tuomioistuin on antanut ratkaisun asiassa.

Oberster Gerichtshof,

Wien, 28.9.2020

[– –]